

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/41/2021
Identifikačné číslo spisu:	7118201412
Dátum vydania rozhodnutia:	24.11.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Andrea Moravčíková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:7118201412.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Ivany Nemčekovej a JUDr. Lenky Praženkovej v spore žalobcu JUDr. Štefan Dedák, Carlton, Savoy Courtyard, Mostová 2, Bratislava, správca konkurznej podstaty úpadcu ALLFINE s.r.o., so sídlom Karadžičova 8/A, Bratislava, IČO: 45 401 136, zast. Mgr. Natália Gallová, so sídlom Zámocká 4948/34, Bratislava proti žalovanému 1/ Východoslovenská distribučná, a.s., so sídlom Mlynská 31, Košice, IČO: 36 599 361, zastúpenému KVASŇOVSKÝ & PARTNERS | ADVOKÁTI s.r.o., so sídlom Dunajská 32, Bratislava, IČO: 51 003 848 a žalovanému 2/ Východoslovenská energetika, a.s., so sídlom Mlynská 31, Košice, IČO: 44 483 767, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 31Cb/6/2018, o zaplatenie 246.640,22 eur s prísl., o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Cob/61/2019-333 zo dňa 30. januára 2020, v znení opravného uznesenia č.k. 3Cob/61/2019-419 zo dňa 27. mája 2021, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .
- II. Žalovaný 1/ m á voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov dovolacieho konania.
- III. Žalovanému 2/ sa nepriznáva náhrada trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 31Cb/6/2018-223 zo dňa 13. decembra 2018, v znení opravného uznesenia č. k. 31Cb/6/2018-402 zo dňa 13. apríla 2021, v prvom výroku žalobu zamietol. Druhým výrokom rozhodol, že žalobca je povinný nahradiť žalovanému 1/ trovy konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím a zároveň žalovanému 2/ náhradu trov konania nepriznal.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa domáhal od žalovaného 1/ zaplatenia sumy

153.282,39 eur s úrokmi z omeškania a od žalovaného 2/ sumy 93.357,83 eur s úrokmi z omeškania. Žalobca si zároveň uplatnil aj náhradu trov konania.

3. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol na druhom pojednávaní v neprítomnosti žalobcu. Poukázal na to, že predvolanie na pojednávanie konané dňa 13.12.2018 bolo stranám sporu riadne a včas doručené. Žalovaný 1/ a žalovaný 2/ sa na pojednávanie dostavili.

Žalobca elektronickým podaním doručeným súdu 13.12.2018, odoslaným súdu o 10:39, ospravedlnil svoju neúčasť na pojednávaní z dôvodov jeho neodkladných povinností ako správcu podstaty úpadcu a žiadal pojednávanie odročiť.

Oznámením zo dňa 13.12.2018, zaslaným žalobcovi elektronicky o 11:45, súd neakceptoval žiadosť žalobcu o odročenie pojednávania, nakoľko dôvod uvádzaný žalobcom nepovažoval za taký dôležitý, aby bolo pojednávanie opätovne odročené. Situáciu žalobca mal a mohol riešiť tak, aby si splnil svoju povinnosť dostaviť sa na pojednávanie nariadené súdom, a to i s poukazom na ust. § 7 zák. č. 8/2005 Z. z. o správcoch v platnom znení.

Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o návrhu na odročenie pojednávania prihliadol na odročenie pojednávania, ktoré sa malo konať 22.10.2018 a bolo odročené z dôvodu podania žiadosti žalobcu o odročenie pojednávania a s prihliadnutím na právo strán sporu vec prejednať bez zbytočných prieťahov. Z uvedených dôvodov v zmysle ust. § 181

zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), súd prvej inštancie na pojednávaní konanom dňa 13.12.2018 od 13:00 hod. rozhodol, že bude pojednávať v neprítomnosti žalobcu.

4. V rámci odôvodnenia veci v merite uviedol, že zariadenie žalobcu (ďalej aj „úpadca“) na výrobu elektriny (bioplynová stanica) bolo uvedené do prevádzky 15.11.2012.

Úpadca uzatvoril so žalovanými sériu zmlúv, na základe ktorých došlo k pripojeniu zariadenia na výrobu elektriny a odberného miesta do distribučnej sústavy a k dodávke elektriny.

Úpadcovi bolo zároveň vydané cenové rozhodnutie pre roky 2014 - 2016, z rozhodnutia je zrejmé, že úpadca má právo na podporu podľa zákona č. 309/2009 Z. z. o podpore obnoviteľných zdrojov energie a vysoko účinnej kombinovanej výroby a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o podpore OZE“) na obdobie do roku 2027.

Úpadca si preto faktúrami uplatňoval právo na podporu v zmysle § 3 cit. zákona až do polovice roka 2015. Úpadca dodával vyrobenú elektrinu žalovanému 2/ za cenu elektriny na straty na základe Zmluvy o dodávke elektriny, prevzatí zodpovednosti za odchýlku a doplatku, zo dňa 09.12.2014. Zmluva o dodávke elektriny, prevzatí zodpovednosti za odchýlku a doplatku nahradila pôvodnú zmluvu. Na základe uvedenej zmluvy si žalobca uplatňoval aj podporu formou doplatku, a to u žalovaného 1/ daňovým dokladom, v súlade so zákonom o podpore OZE. Úpadcovi bol doručený list žalovaného 1/ zo dňa 15.12.2014, v ktorom oznámil, že „Pri príprave takýchto podkladov v relevancii pre rok 2015 bolo zistené, že vo vzťahu k Vami prevádzkovanému zdroju nedošlo v roku 2014 k splneniu všetkých zákonných záležitostí, ktoré sú nevyhnutným predpokladom na to, aby Vami prevádzkovaný zdroj požívať podporu vyrobenej a dodanej elektriny v kalendárnom roku 2015, konkrétne neboli naplnené podmienky upravené v § 4 Zákona o podpore OZE. Vzhľadom na vyššie uvedené je zo zákona vylúčená možnosť zaradiť Vami prevádzkovaný zdroj v roku 2015 do systému podpory.“ Úpadca si riadne a včas splnil všetky zákonné povinnosti ustanovené v § 4 Zákona o podpore OZE, a to voči žalovanému 1/ ako prevádzkovateľovi distribučnej sústavy, tak aj voči Úradu.

5. Na základe zisteného skutkového stavu mal súd prvej inštancie za preukázané, že medzi stranami vznikol právny vzťah na základe Zmluvy o dodávke elektriny, prevzatí zodpovednosti za odchýlku a doplatku č. PDS OZE-499-2012-15 číslo zmluvy VSE OZE-499-2012-15-VSE zo dňa 09.12.2014 (ďalej aj „zmluva o dodávke elektriny“). Úrad pre reguláciu sieťových odvetví (ďalej aj „ÚRSO“) vydal dňa 27.1.2014 rozhodnutie, ktorým schválil žalobcovi

na obdobie od roku 2014, pevnú cenu elektriny pre stanovenie doplatku vo výške

136,33 eur/MWh. Žalovaný 1/ listom zo dňa 15.12.2014 oznámil žalobcovi nemožnosť uplatnenia si

podpory pre kalendárny rok 2015 z dôvodu, že v roku 2014 nedošlo k splneniu všetkých zákonných náležitostí (nesplnenie podmienky v § 4 zákona o podpore OZE), ktoré sú nevyhnutným predpokladom na to, aby žalobcom prevádzkovaný zdroj požíval podporu vyrobenej a dodanej elektriny v kalendárnom roku 2015.

6. Žalobca vystavil žalovanému 1/ faktúry č. 20153004, 20153006, 20153008, 20153012, 20153014 za mesiac február až jún 2015 na zaplatenie doplatku a cenu elektriny na straty a žalovanému 2/ faktúru č. 20153001, 20153003, 20153005, 20153007, 20153011 a č. 20153013 za mesiac január až jún 2015 za dodávku elektriny do distribučnej sústavy na straty. Žalovaný 1/ ani žalovaný 2/ žiadnu z uvedených faktúr žalobcovi neuhradili, čo nebolo medzi stranami sporné. Spornou podľa súdu prvej inštancie zostala skutočnosť, či žalobca splnil voči žalovanému 1/ svoju oznamovaciu povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE.

7. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca v konaní nepreukázal, že si úpadca zákonom požadovanú povinnosť splnil riadne a včas. Jej splnenie nepreukázal mailovou komunikáciou adresovanej ÚRSO (č.l. 33), a ani mailovou komunikáciou žalobcu so žalovaným 1/ (č.l. 37-38), z ktorej vyplýva doručenie cenového rozhodnutia na roky 2014-2027. Z listu žalobcu dorúčeného dňa 22.12.2014 žalovanému 1/ vyplynulo, že žalobca v prílohe preposiela doklad o plánovanej výrobe za rok 2015 a súčasne sa ospravedlnil za opomenutie odoslania údajov aj do VSD. Zároveň žalobca konštatoval, že týmto podaním boli jeho povinnosti hlásenia k plánovaným údajom v roku 2015 splnené. Prílohou tohto listu bola listina obsahujúca plánované údaje za rok 2015 daného zariadenia. Súd prvej inštancie uviedol, že uvedenú listinu nemožno považovať za listinu, ktorou si žalobca mal splniť svoju povinnosť ako výrobcu v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE. Žalobcom predložený Návrh ceny výrobcu elektriny z obnoviteľných zdrojov energie pre roky 2014 až 2025 s predpokladanými údajmi o výrobe a dodávke elektriny z obnoviteľných zdrojov energie nepovažoval súd prvej inštancie za dôkaz preukazujúci splnenie povinnosti úpadcom.

8. Ďalej uviedol, že nakoľko si žalobca svoju povinnosť podľa ust. § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE nesplnil voči ÚRSO, ani žalovanému 1/, v zákonom stanovenej lehote (do 15.8.2014), nemôže si na elektrinu vyrobenú vo svojom zariadení na výrobu elektriny uplatniť právo podľa odseku 1 písm. b/ a c/ na nasledujúci kalendárny rok (2015). Súd prvej inštancie mal za to, že nakoľko oznamovaciu povinnosť je potrebné splniť periodicky každý rok, nebolo možné akceptovať názor žalobcu, že si svoju povinnosť splnil predložením cenového rozhodnutia, uzavretím zmluvy, návrhom ceny výrobcu elektriny z obnoviteľných zdrojov energie pre roky 2014 až 2025, resp. iným dokladom obsahujúcim aj údaje, ktoré majú byť predmetom oznámenia. Uzavrel, že aj keď zákon neustanovuje formu oznámenia, s prihliadnutím na požiadavku určitosti a zrozumiteľnosti prejavu vôle, z jednostranného právneho úkonu, ktorým sa oznamovacia povinnosť plní, musí byť zrejmé, kto ho robí, komu je určený a čo sa ním sleduje, k čomu smeruje, resp. aké práva a povinnosti z neho majú vzniknúť.

9. Súd prvej inštancie poukázal tiež aj na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. PL.ÚS 50/2015-148 zo dňa 22.3.2017, podľa ktorého sankcia v ust. § 4 ods. 3 zák. č. 309/2009 Z.z. v znení platnom a účinnom od 1.1.2014 nie je neprimeraná a nie je ani v rozpore s ústavou.

10. Na základe vyššie uvedeného súd prvej inštancie uzavrel, že v konaní nebolo žalobcom preukázané, že úpadca svoju povinnosť podľa ust. § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE splnil voči žalovanému 1/ v zákonom stanovenej lehote (do 15.8.2014), preto jeho právo na podporu v nasledujúcom kalendárnom roku - vo vzťahu k žalovanému 1/ a žalovanému 2/, na daný nasledujúci kalendárny rok zaniklo. Žalobca si teda nemôže na elektrinu vyrobenú vo svojom zariadení uplatniť právo podľa odseku 1 písm. b/ a c/ na nasledujúci kalendárny rok, (2015). Sankcia za nesplnenie povinnosti vyplýva priamo zo zákona a podľa vyššie uvedeného nálezu Ústavného súdu SR nie je potrebné o nej rozhodnúť v správnom konaní, keďže sa jedná o vzťah medzi subjektmi

súkromného práva. Žalobcovi teda nevznikol nárok na zaplatenie žalovanej sumy s príslušenstvom voči žalovanému 1/, ani voči žalovanému 2/.

Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca nepreukázal dôvodnosť svojho nároku, čo do dôvodu a výšky, preto upustil od vykonania ďalšieho dokazovania a hodnotenia ďalších dôkazov predložených stranami sporu, nakoľko tieto by nemali vplyv na rozhodnutie, a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

11. O odvolaní žalobcu rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 3Cob/61/2019-333 zo dňa 30.1.2020, v znení opravného uznesenia č. k. 3Cob/61/2019-419 zo dňa 27.5.2021 tak, že v prvom výroku rozsudku súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti potvrdil. Druhým výrokom žalovanému 1/ priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% a posledným výrokom žalovanému 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

12. Odvolací súd vo vzťahu k výroku rozsudku súdu prvej inštancie (výrok III.), ktorým vyslovil, že žalovanému 2/ náhradu trov konania nepriznáva, nebol napadnutý odvolaním, preto tento nadobudol právoplatnosť, a teda nebol odvolacím súdom preskúmaný.

Predmetom odvolacieho prieskum bol podrobený výrok I. a II. rozsudku súdu prvej inštancie, pričom odvolací súd po prejednaní odvolania žalobcu dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

13. S odôvodnením napadnutého rozhodnutia sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil (§ 387 ods. 2 CSP), na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolacím dôvodom žalobcu uviedol, že predmetom konania bol nárok žalobcu na podporu výroby elektriny z obnoviteľných zdrojov energie podľa § 3 zákona o podpore OZE. Odvolací súd konštatoval, že súdom prvej inštancie bola žaloba zamietnutá z dôvodu, že žalobca nepreukázal splnenie všetkých povinností potrebných na preukázanie nároku (nepreukázal, že oznámil žalobcovi [pozn. dovolacieho súdu: správne má byť žalovanému 1/] predpokladané množstvo dodanej elektriny k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok).

14. Odvolací súd konštatoval, že ust. § 3 zákona o podpore OZE upravuje spôsob a podmienky podpory výroby elektriny a ust. § 4 zákona o podpore OZE určuje práva a povinnosti výrobcu elektriny, ktoré musí splniť na to, aby mal zabezpečenú podporu výroby. Vychádzajúc z ust.

§ 18e cit. zák., novela účinná od 1.1.2014, ktorá zaviedla povinnosť oznámiť aj predpokladanú dodávku elektriny k 15. augustu, sa vzťahuje podľa odvolacieho súdu aj na tento prípad,

i keď zariadenie bolo uvedené do prevádzky pred týmto dátumom. Spôsob podpory

a podmienky podpory výroby elektriny podľa § 3 ods. 1 cit. zák. v znení účinnom od 1.1.2014 sa zabezpečuje podľa písm. a/ prednostným pripojením zariadenia na výrobu elektriny, distribúciou elektriny a dodávkou elektriny; písm. b/ odberom elektriny prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy, do ktorej je zariadenie výrobcu elektriny pripojené za cenu elektriny na straty; písm. c/ doplatkom; písm. d/ prevzatím zodpovednosti za odchýlku prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy. Výrobca elektriny, ktorý spĺňa vyššie uvedené podmienky musí na to, aby dostal podporu okrem iných povinností oznámiť

Úradu pre reguláciu sieťových odvetví a prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy uplatnenie podpory podľa § 3 ods. 1 písm. b/, c/ vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny, vždy k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok (§ 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE.).

15. Na záver uviedol, že žalobca v konaní nepreukázal, že žalovanému oznámil predpokladané množstvo dodávky elektriny podľa vyššie uvedeného ustanovenia na rok 2015

a to do 15. augusta 2014, preto žalobca nemal právo na uplatnenie nárokov podľa § 4

ods. 1 písm. b/, c/ zákona o podpore OZE na rok 2015. Odvolací súd nepovažoval za procesné pochybenie súdu prvej inštancie skutočnosť, že žiadosť žalobcu o odročenie pojednávania nepovažoval za odôvodnenú, pričom konštatoval, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je odôvodnený v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP a nemožno ho považovať za nepreskúmateľný. Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP.

16. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie v zmysle § 420 písm. f/ CSP, s návrhom, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) zrušil obe rozhodnutia súdov nižších inštancií a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Pokiaľ by najvyšší súd dospel k názoru, že dovolanie je dôvodné, dovolateľ navrhol, aby dovolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a dovolateľovi prizná nárok na náhradu celých trov konania voči žalovaným 1/ a 2/.

17. Ohľadom prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa ust. § 420 písm. f/ CSP sa dovolateľ nestotožnil so záverom odvolacieho súdu, ktorý dospel k záveru, že za procesné pochybenie súdu prvej inštancie nemožno považovať skutočnosť, že súd prvej inštancie nevyhodnotil žiadosť žalobcu o odročenie pojednávania za odôvodnenú, považujúc rozsudok súdu prvej inštancie za odôvodnený v súlade s ust. § 220 CSP, a teda preskúmateľný.

Namietal, že v konaní postupovali sudy nižšej inštancie nesprávnym procesným postupom, čím znemožnili sporovej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

18. Namietal, že súd prvej inštancie rozhodol o podanej žalobe na prvom pojednávaní dňa 13.12.2019, v neprítomnosti žalobcu, ktorý svoju neúčasť riadne a včas ospravedlnil, pričom súd dôvod na odročenie pojednávania nepovažoval za tak dôležitý, aby bolo pojednávanie opätovne odročené. Nesúhlasil s tvrdením súdu prvej inštancie, že situáciu, popísanú žalobcom mal a mohol žalobca riešiť tak, aby si splnil svoju povinnosť dostaviť sa na pojednávanie nariadené súdom, a to i s poukazom na ust. § 7 zákona č. 8/2005 Z.z. o správcoch. Poukázal na to, že týmto sa nezaoberal ani odvolací súd, pričom vytýkanú vadu postupu súdu prvej inštancie prehliadol, a preto kvôli pochybeniu súdu prvej inštancie a zjavnej nelogickosti v jeho odôvodnení, nemohol odvolací súd dospieť k názoru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je odôvodnené v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP.

19. Vyššie uvedené konštatovanie súdu prvej inštancie s poukazom na ust. § 7 zákona č. 8/2005 Z.z. o správcoch považuje žalobca za nepreskúmateľné, nakoľko tento paragraf upravuje povinnosť správcov mať zriadenú kanceláriu, aplikáciu daného ustanovenia považuje za nelogickú, čoho následkom súd prvej inštancie znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

20. Ďalej namietal, že nakoľko bol spor rozhodnutý na prvom a jedinom pojednávaní, na ktorom prebehlo aj vykonanie dokazovania, a to bez prítomnosti žalobcu, ktorý nemal možnosť sa k priebehu dokazovania vyjadriť, tak týmto postupom súdu bola žalobcovi odopretá možnosť pred skončením pojednávania zhrnúť svoje návrhu a vyjadriť sa k dokazovaniu a právnej stránke veci, navrhnúť prípadné doplnenie dokazovania po vypočutí predbežného právneho názoru súdu na danú vec (§ 181 ods. 2 CSP), týkajúce sa ne/preukázania oznámenia predpokladaného množstva dodanej elektriny k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok, na základe čoho súd prvej inštancie žalobu zamietol. Dovolateľ mal za to, že právny názor súdu prvej inštancie bol pre neho rozhodujúci, aké ďalšie dôkazy a podklady má vyžiadať od úpadcu, pre úspech v spore, a teda tento postup predstavuje podľa neho výrazný a zásadný zásah do jeho práva na spravodlivý proces.

21. Dovolateľ mal za to, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý postup súdu prvej inštancie (neakceptovanie žiadosti o odročenie pojednávania) nepovažoval za procesné pochybenie súdu prvej inštancie, pričom odvolací súd tento svoj názor neodôvodnil s námietkami žalobcu, ohľadom jeho neúčasti na pojednávaní sa nezaoberal, za riadne a dostatočné odôvodnenie rozhodnutia. Vzhľadom na to, považuje napadnutý rozsudok za arbitrárny, neúplný a nepresvedčivý, čím dochádza k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa ust. § 420 písm. f/ CSP.

22. Na záver namietol, že dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu bol doručený do elektronickej schránky priamo len žalobcovi, napriek tomu, že v odvolacom konaní mal právneho zástupcu, ktorému nebol rozsudok odvolacieho súdu doručený vôbec, pričom toto považuje za zásadné porušenie ustanovení o civilnom sporovom konaní.

23. K dovolaniu žalobcu zaslal písomné vyjadrenie žalovaný 1/ a uviedol, že súdy nižšej inštancie správne konštatovali neexistenciu dôležitých dôvodov, pre ktoré by bolo potrebné odročiť pojednávanie, pričom nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces tým, že sa predmetná vec prejednála pred súdom prvej inštancie bez prítomnosti žalobcu. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie ako neprípustné odmietol, resp. ak by ho považoval za prípustné, aby ho ako nedôvodné zamietol a zároveň žalobcu zaviazal k náhrade trov dovolacieho konania v prospech žalovaného 1/ v rozsahu 100%.

24. Žalovaný 2/ sa k dovolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

25. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 SP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) preskúmal spor a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť podľa § 447 písm. c/ CSP.

26. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

27. Podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

28. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne záver dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

29. Dovolateľ považoval za nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, ktorým mu malo byť znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces to, že odvolací súd nesprávne postupoval, keď odobril ako správny postup súdu prvej inštancie týkajúci sa neakceptovania žiadosti o odročenie pojednávania, a rozhodnutie vo veci v neprítomnosti žalobcu, čím malo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Porušenie práva na spravodlivý proces videl dovolateľ zároveň aj v nedostatočnom odôvodnení, arbitrárnosti a nepresvedčivosti rozhodnutí súdov nižšej inštancie, v nelogickej aplikácii ust. § 7 zákona č. 8/2005 Z.z. o správcoch, a tiež v skutočnosti, že právnomu zástupcovi žalobcu nebol doručený rozsudok odvolacieho súdu.

30. Podstatou práva na spravodlivý proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky, poskytované právnym poriadkom, pričom integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 420 písm. f/ CSP sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktorý sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie Ústavou SR zaručených procesných práv, spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán

v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a podobne.

31. Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a máriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R129/1999). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

32. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho konania, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (sp. zn. I. ÚS 46/05, sp. zn. II. ÚS 76/07).

33. K namietanej skutočnosti, že súdy nezohľadnili ako odôvodnený žalobcom uvedený dôvod na odročenie pojednávania, v dôsledku čoho súd prvej inštancie rozhodol v neprítomnosti žalobcu, dovolací súd uvádza, že podľa § 183 ods. 1 CSP sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Môže byť na návrh strany odročené len vtedy, ak sa strana alebo jej zástupca z dôležitých dôvodov nemôže dostaviť na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť.

34. Podľa ust. § 183 ods. 3 CSP strana, ktorá navrhuje odročenie pojednávania oznámi súdu dôvod bezodkladne po tom, čo sa o ňom dozvedela alebo mohla dozvedieť, alebo ho s prihliadnutím na všetky okolnosti mohla predpokladať.

35. Podľa ust. § 183 ods. 4 CSP, ak súd zistí, že stranou uvedený dôvod na odročenie pojednávania nie je dôležitý, bezodkladne o tom upovedomí stranu ktorá odročenie navrhla. Strana, ktorá navrhuje odročenie pojednávania, je povinná uviesť telefónne číslo alebo elektronickú adresu, na ktorú ju možno upovedomiť o rozhodnutí súdu o jej návrhu na odročenie pojednávania.

36. Podľa ust. § 179 ods. 1 CSP pojednávanie vedie súd tak, aby sa mohlo rozhodnúť spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania a účel tohto zákona.

37. Právna úprava civilného procesu odročovanie pojednávania spája so sprísnenými podmienkami a výnimočnosťou odročovania, prostredníctvom reštriktívneho výkladu § 179 CSP (pojednávanie vedie súd tak, aby sa mohlo rozhodnúť spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania a účel tohto zákona). Ambíciou takejto úpravy je výrazne zredukovať aplikačné problémy súvisiace s dĺžkou súdnych konaní, a tým prispieť k naplneniu princípu procesnej ekonómie.

38. Dovolací súd ďalej uvádza, že podľa článku 17 Civilného sporového poriadku súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejedná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

39. Podľa článku 3 ods. 1 CSP každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené.

40. Vychádzajúc zo zásad Civilného sporového poriadku, ako aj všeobecných právnych predpisov, každý účastník sporu má povinnosť správať sa tak, aby dal možnosť prechodnosti právu a spravodlivosti, zohľadňujúc aj právo všetkých ostatných účastníkov sporu.

41. Dovolací súd uvádza, že z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie v bode 6. je zrejmé, že „Predvolanie na pojednávanie konané dňa 13.12.2018 bolo stranám sporu riadne a včas doručené. Žalovaný 1/ a žalovaný 2/ sa na pojednávanie dostavili. Žalobca elektronickým podaním doručeným súdu 13.12.2018 odoslaným súdu o 10:39 a doručeným súdu o 10:45 hod ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní z dôvodov jeho neodkladných povinností ako správcu podstaty úpadcu a žiadal pojednávanie odročiť. Oznámením tunajšieho súdu zo dňa 13.12.2018 zaslaným žalobcovi elektronicky o 11:45, tunajší súd neakceptoval žiadosť žalobcu o odročenie pojednávania. Dôvod uvádzaný žalobcom súd nepovažoval za tak dôležitý, aby bolo pojednávanie opätovne odročené. Situáciu popísanú žalobcom žalobca mal a mohol riešiť tak, aby si splnil svoju povinnosť dostaviť sa na pojednávanie nariadené súdom a to i s poukazom na ust. § 7 zák. č. 8/2005 Z. z. (poznámka dovolacieho súdu: pravdepodobne malo ísť o ust. § 7 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii v platnom znení). Súd pri rozhodovaní o návrhu na odročenie pojednávania prihliadol na odročenie pojednávania, ktoré sa malo konať 22.10.2018 a bolo odročené z dôvodu podania žiadosti žalobcu o odročenie pojednávania a s prihliadnutím na právo strán sporu vec prejednať bez zbytočných prieťahov. Z uvedených dôvodov v zmysle ust. § 181 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), súd na pojednávaní konanom dňa 13.12.2018 od 13:00 hod. rozhodol, že bude pojednávať v neprítomnosti žalobcu.“

42. Dovolací súd konštatuje, že žalobca v danej sporovej veci požiadal o odročenie pojednávania dvakrát, pričom na druhom pojednávaní súd rozhodoval v neprítomnosti žalobcu. Súd prvej inštancie pojednávanie stanovené na deň 22.10.2018 o 13:00, na ktoré predvolanie bolo žalobcovi doručené dňa 14.8.2018, odročil z dôvodu, že žalobca emailovým podaním dňa 22.10.2018 o 10:25 o to požiadal z dôvodu zdravotných ťažkostí (č.l. 176), k čomu priložil aj potvrdenie od lekára (č.l. 178), čo súd vyhodnotil ako žiadosť dôvodnú. Súd prvej inštancie následne stanovil nový termín pojednávania určený na deň 13.12.2018 o 13:00 hod. (úradný záznam na č.l. 180). Predvolanie na nové pojednávanie bolo žalobcovi doručené dňa 25.10.2018, žalobca v deň pojednávania o 10:39 opätovne emailom požiadal o odročenie pojednávania, pričom dôležitosť odročenia odôvodnil nevyhnutnou osobnou účasťou pre potreby zabezpečenia vstupu do Bioplynovej stanice, kontrolou odstránenia nedostatkov na generátore za účelom ochrany majetku, ako aj zabezpečenia osvetlenia v Bioplynovej stanici, prevzatie prác a zabráneniu škodám. Emailom na (č.l. 186) o 11:45 súd prvej inštancie bezodkladne informoval žalobcu o skutočnosti, že ním uvedený dôvod nie je dôležitým dôvodom na odročenie pojednávania.

43. Dovolací súd konštatuje, že pojednávanie sa môže odročiť výlučne z dôležitých dôvodov (§ 183 ods. 1 prvá veta CSP); tieto dôvody sa v praxi môžu vyskytnúť na strane súdu, procesných strán, prípadne zástupcov procesných strán. Ak o odročenie termínu pojednávania požiada strana alebo jej zástupca, súd posudzuje existenciu dôležitého dôvodu na odročenie pojednávania podľa konkrétnych okolností prípadu.

44. K odročeniu pojednávania je možné pristúpiť aj na návrh strany sporu alebo jej zástupcu. Aj v takom prípade ale platí, že odročenie pojednávania prichádza do úvahy len z dôležitého dôvodu, t. j. ak sa strana sporu alebo jej zástupca z dôležitých dôvodov nemôžu dostaviť na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo požadovať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť. Posúdenie dôležitosti dôvodu na odročenie termínu pojednávania posudzuje súd podľa konkrétnych okolností prípadu a môže ich preveriť len zo skutočností, ktoré sú mu známe v čase posudzovania žiadosti o odročenie termínu pojednávania (pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, komentár k § 183).

45. Žiadosť o odročenie pojednávania je podložená dôležitým dôvodom relevantným v zmysle § 183 ods. 1 CSP spravidla vtedy, ak strane bráni zúčastniť sa na pojednávaní taká okolnosť, ktorá je podstatná (z hľadiska možnosti uskutočniť pojednávanie), nepredvídateľná (v tom zmysle, že strana nemohla vedieť, že nastane) a ospravedlniteľná (strana urobila všetko pre to, aby sa súdom nariadené pojednávanie mohlo uskutočniť v jej prítomnosti, z objektívnych dôvodov sa jej to ale nepodarilo) (pozri napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 3Obdo/11/2009).

46. V rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 1Obdo/19/2014 sa výslovne uvádza, že dôležitosť dôvodov, ktorými účastník odôvodňuje žiadosť o odročenie pojednávania, ako aj včasnosť ich uplatnenia posudzuje súd podľa konkrétnych okolností prípadu, a môže ich preveriť len zo skutočností, ktoré sú mu známe v čase posudzovania žiadosti o odročenie pojednávania. Aj keď účastník konania vo svojej žiadosti uvedie dôvod, inak spôsobilý viesť k záveru o odročení pojednávania, nie je súd vždy povinný takýto dôvod akceptovať, a to najmä vtedy, ak je účastníkom konania uplatnený k procesnej obštrukcii s cieľom bezdôvodného predlžovania občianskeho súdneho konania.

47. Podľa názoru dovolacieho súdu a s poukazom na časové súvislosti uvedené v žiadosti žalobcu o odročenie pojednávania a prílohách, žalobca o pojednávaní nariadenom na 13.12.2018 vedel v dostatočnom časovom predstihu, pričom neprekúšal existenciu objektívnych skutočností brániacich mu sa zúčastniť na nariadenom pojednávaní. Z emailovej komunikácie predloženej žalobcom, ktorá bola súčasťou žiadosti o odročenie je zrejmé, že žalobca bol už dňa 9.12.2018 (č.l. 185) informovaný, že v mieste Bioplynovej stanice sa začne s montážou v utorok 11.12.2018 od rána, a že jeho prítomnosť bude pravdepodobne nutná, vzhľadom na zabezpečenie prístupu do stanice, resp. osvetlenia a. i. Vzhľadom na vyššie uvedené, žalobca najneskôr dňa 9.12.2018 vedel, že sa pravdepodobne nebude môcť zúčastniť pojednávania, preto dôvody na odročenie nariadeného pojednávania 13.12.2018, o čo požiadal len niekoľko hodín pred pojednávaním, nebolo možné akceptovať ako dôležitý, neočakávaný a náhly dôvod pre odročenie pojednávania v zmysle § 183 ods. 1 CSP, tak ako správne konštatoval súd prvej inštancie.

48. K uvedenému záveru dovolací súd uvádza, že povinnosťou súdu je postupovať v konaní tak, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá (k tomu viď čl. 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku) a zároveň je jeho oprávnením odmietnuť a sankcionovať procesné úkony, ktoré celkom zjavne slúžia na zneužitie práva alebo na svojvoľné a bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva, prípadne vedú k nedôvodným prietahom v konaní (viď čl. 5 Základných princípov Civilného sporového poriadku).

49. Dovolací súd má za to, že súd prvej inštancie v danej veci postupoval v súlade s § 183 ods. 1, 4 CSP, ak pojednávanie nariadené na 13.12.2018 neodročil. Postupom súdu, ktorý sa neprieči zákonu, preto nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Námitka žalobcu, že namietaným postupom súdu prvej inštancie došlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f/ CSP, je preto neopodstatnená. Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu je v tejto časti procesne neprípustné.

50. V reakcii na dovolacie argumenty dovolateľa dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom. Z ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu vyplýva, že prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci v zásade nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia

súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05).

51. Dovolací súd poukazuje na to, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, vytvára v spätosti s potvrdzovaným rozsudkom súdu prvej inštancie organickú jednotu, keď rozhodnutie odvolacieho súdu treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne popísal obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, vysvetlil,

ako ich skutkové tvrdenia a právne argumenty posúdil, uviedol, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, a zároveň citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodili svoj právny záver. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, na základe čoho v zmysle § 387 ods. 2 CSP sa v odôvodnení obmedzil

len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie uviedol ďalšie dôvody.

Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, prečo nebolo povinnosťou súdu odročiť pojednávanie (bod 6 odôvodnenia rozsudku súdu u prvej inštancie), pričom napriek tomu, že odvolací súd stručne uviedol, že odročenie pojednávania nebolo dôvodné,

čo vyhodnotil súd prvej inštancie, a teda nejde o procesné pochybenie súdu prvej inštancie.

52. Vysporiadanie sa odvolacieho súdu s tvrdeniami uvedenými v odvolaní, ktoré vyžaduje ustanovenie § 387 ods. 3, posledná veta CSP, sa v posudzovanom prípade obmedzilo

len na konštatovanie, že odvolací súd nepovažuje za procesné pochybenie súdu prvej inštancie skutočnosť, že žiadosť žalobcu o odročenie pojednávania nepovažoval za odôvodnenú,

ako aj na argumentáciu vo vzťahu k tomu, že žalobca v konaní nepreukázal splnenie

si povinnosti oznámiť žalovanému predpokladané množstvo dodávky elektriny

do 15. augusta. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s § 191 CSP, na základe týchto dôkazov dospel k správny skutkovým zisteniam, na ktorých založil aj svoje rozhodnutie, na zistený skutkový stav aplikoval ustanovenia správnych predpisov a tieto

aj správne vyložil, pričom nebola zistená žiadna vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Konštatoval, že § 3 zákona č. 309/2009 Z. z. upravuje spôsob a podmienky podpory výroby elektriny a § 4 citovaného zákona určuje práva a povinnosti výrobcu elektriny, ktoré musí splniť na to, aby mal zabezpečenú podporu výroby a „vychádzajúc z ust. § 18e cit. zák., novela účinná od 01.01.2014, ktorá zaviedla povinnosť oznámiť aj predpokladanú dodávku elektriny k 15. augustu platí aj na tento prípad, i keď zariadenie bolo uvedené

do prevádzky pred týmto dátumom“. Konajúc súdy vyvodili, že žalobca v konaní nepreukázal, že žalovanému oznámil predpokladané množstvo dodávky elektriny na rok 2015,

a to do 15. augusta 2014.

53. Najvyšší súd uzavrel, že skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu. Napokon sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, nie je spôsobilá založiť prípustnosť dovolania.

54. K námietke dovolateľa ohľadom pochybenia súdu prvej inštancie uvedením ust. § 7 zákona

č. 8/2005 Z.z. o správcoch, ktorý upravuje povinnosť správcom mať zriadenú kanceláriu, takýto odkaz nemožno vnímať ako rozhodujúci pre záver že ide o aplikáciu nesprávneho právneho predpisu na určitý skutkový stav (pre posudzovanie miery závažnosti okolností vedúcich k záveru ospravedlniteľných dôvodoch pre odročenie pojednávania). Dovolací súd má za to, že ide o zrejmú nesprávnosť (chybu v písaní), pričom zámerom súdu prvej inštancie bol zjavne odkaz na ust. § 7 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý upravuje konanie s odbornou starostlivosťou správcu, a podľa ktorého, konaním s odbornou starostlivosťou sa na účely

tohto zákona rozumie konanie

so starostlivosťou primeranou funkcii alebo postaveniu konajúcej osoby po zohľadnení všetkých dostupných informácií, ktoré sa týkajú alebo môžu mať vplyv na jej konanie.

Z obsahu takejto povinnosti uloženej zákonom zjavne vyplýva aj povinnosť správcu včas zabezpečiť za seba v zastúpenie či už v prebiehajúcom konaní, alebo pri plnení inej závažnej povinnosti, ktorá mu podľa jeho názoru bránila v možnosti dostaviť sa na pojednávanie.

55. Dovolací súd ako nedôvodnú vyhodnotil aj námietku dovolateľa, týkajúcu sa nedoručenia rozsudku odvolacieho súdu právnomu zástupcovi žalobcu. Z č.l. 365 spisu je zrejmé, že súd prvej inštancie doručil rozsudok odvolacieho súdu právnomu zástupcovi žalobcu

JUDr. Nikolette Gallovej, keď tento bol dňa 13.5.2020 doručený do jej schránky advokáta, preto vzhľadom na uvedené bola táto námietka dovolateľa nedôvodná.

56. Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže nie je daná procesná prípustnosť dovolania podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, dovolací súd dovolanie žalobcu podľa ust. § 447 písm. c/ CSP odmietol, keďže dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

S poukazom na uvedené sa dovolací súd už nezaoberal skúmaním vecnej dôvodnosti podaného dovolania.

57. Žalovaný 1/ bol v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešný (§ 255 ods. 1 CSP) a vznikol mu nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov konania rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. O výške náhrady trov konania žalovaného 1/ rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

58. O náhrade trov dovolacieho konania žalovaného 2/ rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP tak, že žalovanému 2/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva, pretože mu v dovolacom konaní žiadne trovy dovolacieho konania nevznikli.

59. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.